

„Bulhaři“ se hlásí aneb nechvalme dne před večerem...

Pondělí 11. 7. 2011

Tož Bulharsko „žije“ a my v něm – veselí, občas překvapení – ale stále odhodlaní jít po hlavě do všeho, co nás tu čeká – a že to je dost specifická, ryze bulharská zkušenost...☺

Šárka, Jitka

Např. dnes ve Staré Zagoře, která se pro tento měsíc stala naším domovem – tj. Šárčiným a Jitčiným – Vojta zůstal v Kazanlaku, ale o tom až později... My v Zagoře máme tu výhodu, že jsme jen „doplnily“ Markétu a Moniku – dobrovolnice, co jsou tu na rok a které si nás pro začátek vzaly pod křídla – „do opatrovnictví“, a tak nám tu bulharskou realitu, jak se říká, pěkně „přežvýkaly“ – díky nim se možná malinko míň a méně často „divíme“ a snad jsme doposavad ani neudělaly žádné ohromné „faux paux“ – nestavíme děti do „lajny“ – [lajna] je totiž bulharsky „exkrement“ – a tak podobně... Za to holkám velké díky! ☺ Ale všechno se zprostředkovat nedá – něco se prostě musí zažít na vlastní kůži...

Pondělí, to je pro nás volný den – teoreticky se nepracuje, ale odpočívá – v praxi to je spíše o svobodě

naplánavat si den, jak chceme... Takže před týdnem jsme honem vyrazili všichni do hor, které jsou mimochodem všude kolem – tzv. neutečou z horizontu, nikde se před nimi neschováte – „Ještě, že tak!“ a dnes jsme si to s Jitkou opět udělaly „výletní“, ale POZOR!! – pokrok – i lehce pracovní.

Vzali jsme totiž společně s o. Martinem jednoho osla, karucu (takový ten typicky cikánský povoz, u kterého máte většinou dojem, že se to musí za chvíli rozpadnout),

pár romčat z Kalitinova (jedna téměř ryze romská vesnice kousek od Staré Zagory) a vyrazili jsme na zmrzlinu do vedlejší vesnice – asi tak 3 kilometry vzdálené, ale když si k tomu přičtete asi 40ti stupňová horka, nejdřív asfaltovou silnici a potom zase obilné pole, pár kamionů a taky asi 15 občas lehce vášnivějších romských dětí bojících se „zmijí“ (což v sobě zahrnuje jakéhokoli hada – [zmija] je v Bulharsku prostě had, naštěstí jsme ale žádného nepotkali), tak je z toho na naše střeoevropské poměry hnedle celkem dobrodružná výprava... Ale všechno dobře dopadlo, dokonce jsme se ani my s pigmentem „nula nula nic“ tak moc nespálili – alespoň jsme si to mysleli, ale každopádně jsme šťastně doputovali... V Bulharsku ale občas platí „nechval dne před večerem“ – minule si totiž Šárka z Kalitinova přivezla blešku, ta ale nedostala šanci – byla rychle zpacifikována – postupem doby jsme dokonce přišli na velice zajímavý způsob „záhuby“, a tak když se teď někdy někomu „zadaří“, tak se blešky pěkně koupou, tzv. vyrazí si na plovárnu... Původní hypotéza, že zvládají tak max. 3 tempa, což prý pochází z nějakých Cimrmanů, u těch bulharských sice reálně úplně neplatí (dneska jsme dokonce přišli na to, že jsme narazili na „blechu-ultramaratonce“, která evidentně trpělivě kroužila ve sklenici celý den...), ale z flašky opravdu nevyskočila – takže „zásah – loď potopena“. Tolik bulharské biologické okénko!

Jinak aby to nevypadalo, že tady pořád jenom výletíme, tak v normální pracovní den – což je od úterý do neděle včetně, máme na starosti část odpoledního programu nahoře v machale – v salesiánském centru. Machala je cikánská čtvrť, která tady v Zagoře čítá asi 20 000 Romů, kteří tam žijí v rozporuplných podmínkách – lehce tam potkáte mercedes, stejně jako víc než polorozpadlé chatrče, kde žije třeba i 10 a více lidí... No, je to tady malinko jiné než na klasickém českém sídlišti, co si budeme povídat, vlastně i to – dostat se jako „bílý“ do machaly není jen tak – machala funguje jako

takové město ve městě – a cikáni si docela hlídají, koho si tam pustí, a když už dostanete „povolení“, tak na vás stejně všichni koukají, jak na zjevení, obzvlášť pokud jste blondýna s modrýma očima...

Ale děcka jsou fakt milá – nemají ani potuchy o nějaké diskretní zóně – naskákají na vás, ani nevíte jak rychle a spustí – v lepším případě bulharsky, občas tam hodí něco cikánsky, což ale není v centru povolený, takže to není moc často... Popravdě řečeno,

jsou inteligentní, alespoň u nás v Zagoře, takže docela rychle zjistili, že si s námi dvěma moc nepopovídají, a začali pokládat většinou jen zjišťovací otázky, ale i to je občas problém. Ani za 14 dní jsme se prakticky nenaučily kývat opačně – tj. svisele je „ne“ a vodorovně „ano“ – zkrátka úplně naopak než v Čechách – třebaže to teoreticky samozřejmě víme, v praxi na to vždycky zapomeneme. Například Šárka úplně dobrovolně souhlasila, když se jí nějaké dítě v centru ptalo, zda chce polít vodou a podobně... No jo, i v Bulharsku občas platí: „Život je boj“ ... Naštěstí nás na to na Cagliariu dobře připravili, takže ve výsledku samozřejmě VYHRÁVÁME...

Vojta

Jen pár slov – těšil jsem se na život v komunitě, ale tohle předčilo moje očekávání. Cvrček, Petr i zbytek salesiánů ze Zagory jsou super parta a člověk mezi ně lehce zapadne a cítí se tady jako doma. Tohle je jedna věc, na kterou jistě budu hodně dlouho vzpomínat. Bulharsko je fajn.

Co se týče náplně práce, tak mám zatím spíš pocit, že jsem tady na dovolené. I když poslední dny se to mění, neb právě probíhá v Kazanlaku pracovní tábor, na kterém „makáme a makáme“. Sice teď nemám pocit, že tady nějak extra pomáhám a není to asi přesně to, co jsem si představoval, že budu dělat (ano, každý dobrovolník má asi nějak v sobě, že chce „zachraňovat“ děti atd.), ale stále vidím, že to má smysl.

A hlavně – ona ta služba je obousměrná – já dávám, ale taky strašně moc dostávám. Děcka možná nějak malinko změním, obohatím, zároveň vím, že mě to moc obohacuje a dost mění – a to mnoho věcí - práce s cigány, život v komunitě přes tolerantnost k odlišnostem jiného národa, až k poznání, že s děckama si člověk „pokeká“ všude, i když nezná jejich řeč.

A mám se tady fajn, je tady strašně teplo a pokud bys chtěl vědět víc, tak mrkni na www.cervik.net, kde naleznáš víc.

Je to tu zkrátka Balkán se vším všudy – hory kolem dokola, cikáni s hlavou dohola – ani kapka nudy – překvapení tu potkáte všudy (občas i to skákající s více končetinami)... A to nás ještě čekají tábory s romskými děckama – tudíž další zajímavá a jedinečná poznání na nás beztak ještě čekají... Už teď se těšíme!

Tož tolik asi pro dnešek od nás z Bulharska, přejeme vám všem pěkné prázdniny, pohodové letní dny, opatrujte se všude tam, kam jste se různě rozutekli a

pamatujte si: Kdo z vás dočetl až sem, ten se v Bulharsku už nikdy „neztratí“!

Z rozpálené Zagory a Kazanlaku se loučí

občas skákající ŠÁRKA, která naposledy zkoušela skákat u vodopádu, kde to ale dopadlo neslavně – vyzkoušela si bulharskou horskou bystřinu na vlastní kůži a od té doby radši neskáče...

báječný VOJTA – samozřejmě po dědovi...

a taky **JITKA**, která tu dostává kurz průbojnosti „ZDARMA“

всичко хубаво – [vsičko chubavo] – **mějte se hezky!!**

